

PERIODICH POLITICH VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. . . . . Una peseta
 Cada número. . . . . 2 quartos
 Sorti d'illam ab tota regularitat d lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6-RONDA DE LA UNIVERSITAT-6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. . . 8 reals trimestre
 Països de la Unió Postal. . . . . 16 id. id.
 Dona números extraordinaris sempre que ho demanau las circumstancies

LA CRÍTICA

Tota obra està subjecte al domini de las defectuositats y està condemnada, per lo tant, á l' exámen total de sas components parts, tant per la regularisació d' irregulars detalls, com per la apreciació de verosimilitut d' idees del autor, etc., etc., segons lo gènere.

La obra dignament criticada, conquista en certs cassos l' acceptació general pe 'l soi fet de serho; mes, en altres, la que no s' ha fet digna de la critica, obté únicament la indiferencia y resta en l' abandono.

Tant necessaria es la critica que arriba al grau d' indispensable.

(No val la pena d' advertir que no mereix menció aquella critica adherida al caràcter mesquí dels pretensiosos; aquella critica fundada en l' egoista intent de donarse tó los criticants debaix la capa de la ignorancia.)

Elogis grans, fills del agraïment, mereix la critica *ben entesa*: ella es la que mostra lo camí de la semi-perfecció; d' ella recullim consells y avisos utilíssims pera no caure de cap en l' olla dels bunyols; á ella debém la correcció y puliment dels treballs y en ella deu confiar sempre l' aprenent ó principiant en l' art qu' exerceixi.

La critica, repetim, *ben entesa* ve á esser lo timó que dirigeix ab dret rumbo las imaginacions, ahont van embarcadas totes las idees en vers al port dels modelos, exposadas á naufragar, sens' ella, y á perders en lo fons del mar dels disbarats.

Autors hi ha que escoltar dels llabis d' homes més il·lustrats qu' ells los defectes de que adoleixen sas obras ó al llegir en los periódichs la ressenya-critica de las mateixas, se pican del amor propi, com dihém, y engendran dins son cor odi miserable produhit per las orgullosas pretensions que dintre 'l seu cap s' hi amagan.

No succeeix moltes vegadas que l' obra considerada per son autor com lo millor dels productes del geni es, sino la pitjor obra, la més carregada de defectes! No resultan certas inspiracions bonas, mal desenvolupadas! Què, sino la critica, pot fernes compondre l' ofuscament del esprit y 'l valor real dels pensaments!

Las inspiracions poeticas, preferentment, motivan massa sovint pessims desarrollos, faltats de lògica, ja per culpa de la dominant passió, ja per la *farsa dels consonants*, com exclamaba aquell poeta. Aquestas obras, donchs, son las que més necessitan l' apoyo de la justa critica.

¿Cóm podrian esmenarse ó corretjirse los actes tots de la societat si no hi *figués lo nas* la critica, per tercera vegada, *ben entesa*!

Si per tres vegadas hem aludit á la critica *ben entesa* (y van quatre) es porque existeix una altra repugnant mena de critica: la *critica envejosa*.

Víctimas d' ella han sigut, son y serán tots los autors, majorment aquells més celebrats: ja ho diu 'n Soler en son magnífich drama «Lo Rector de Vallfogona» per boca del mateix rector.

Propia de sers infames ó indignes de titolarse criticats es la tal critica, mal anomenada, puig que no l' hi escau altre títol

que 'l de *Enveja de ciencia*, desde 'l moment que parteix del principi d' espallar l' efecte causat per obras modeladas ab qualitats científicas, de no deixar adquirir als autors un triomf, qu' ells envejan, merescut per lo mèrit de sas creacions ó invencions, rodejantlas de suposats defectes, regirantlas ab rebuscats arguments en contra ó embrutantlas ab tacas tant poch sufertas que 's treuhen, no obstant, ab unas quantas gotas de *bon sentit*.

Es una set de gloria que rebaixa d' un modo vergonyós als assedegats, fins al extrém de troverse expulsats del centre de la societat, per considerarlos, com realment son, sòrs los més infims y objecte tant sols de general despreci.

Regularment, los partidaris de la *critica envejosa* acostuman á tributar las mes exageradas alabansas al *such* de las obras en presencia dels autors; se desfan per demostrar la satisfacció que 'ls causa tal ó qual detall acertat, esforçantse en entre-obrir sos llabis pera deixar passar un somris de fals gust ó engrandir las órbitas dels ulls y moure 'l cap en senyal d' admiració.

La diferencia mediadora entre aquesta y aquella critica ni mereix que hi siga.

Reasumint, la critica, per quinta vegada, *ben entesa*, es la bugadera que renta las tacas ó defectes peculiars á tota obra: la *critica envejosa* es la carbonera qu' en mascarada ab la negror de la enveja las bellesas de las obras més indignas, per supuesto, d' esser criticadas de tal modo.

PEPEY DEL CARRIL

LO Sr. RECTOR Y LA MAJORDONA

CXXIX

I

En un poble de montanya hi havia un senyor rector alt y gros com una torre panxa plena y cara-roig. Segons deyan sas ovelias era un home com n' hi ha poche: caritatiu, honest, sàbi...
 —Està bé, m' agrada molt!
 Tenia'l tal una noya de divuit anys ó dinou, que per ferli be las leynas era l' extra nata y flor. La va treurer d' una casa de llanuta, (aixó sí, bons) que tenia la seva filla á cada d' aquest devot estaban boigs d' alegría, y fins se daban cert tó, porque tant ben colocada per ells era un gran honor. Obriu los ells gent tant santa y no feu gaire l'hadoch; que 'ls homes sempre son homes y deixeuos de canons. Que jo sé per l' escolt, qu' es un aixorit xicot, que l' altre dia va veurer com ell l' hi foya un petó.

II

—Què te la majordona?
 —Què l' hi passa á lo rector?
 —Com es que grogueta plora?
 —Perquè està tan neguítos?
 Aixó 's hi pregunta'l poble tenint també gran condol.
 Y ella diu:—Me torno hidrópica.
 Y ell algeix:—Sí, minyons, tenia la gran mania de beure sigua tant de cops que se l' hi va inflar la panxa, com veyés, igual qu' un bot.
 —Resignació, majordona, pensi que sufrenen molta; y, per la part que l' hi toca, consola, senyor rector.

III

Al cab d' unes tres setmanas la minyona toca'l dot, anant cap á Barcelona en busca de curació.
 —La lograrà? Aixó confia lo poble en sas oracions, y prega á Deu porque fugi de la majordona'l bot.

Per el carrer de Ramalleras molt de nit hi passa un hom, y en lo forat d' una casa deixa un bulto que fa plora.

IV

—Que Deu la quart, majordona!
 —Que Deu vos guí, minyons!
 Ja veyeu qu' estich curada gracies á un metje molt bo.
 —No ho cregui, aquí hi ha un miracle qu' ha fet lo Totpoderós.
 Fa tant poch qu' estaba inflada y ara ja torna á fer goig.

Un socio.—Y qué llana que corre pels pobles!
 —Sembla estrany que 's coganyin aixis!
 Un neo.—Ep, no cridi, que 'ns trota la parroquia.
 Tinguí. (L' hi dona un duro.)
 Un socio.—Gracias, estigui tranquil.
 Jo.—Què vol dir, esquilat que 'm lleigueixes tot l' enredo que 's nota en aquí?
 Lector.—Que convenen uns homes tant rectes, que no callin per un ni per mil.

ARTUR GUARDI TORRES

LA PROFESSÓ DE AGRAMUNT

Lo dia 14 del passat mes de Setembre va celebrarse la festa major de Agramunt, y com que estém tant civilisats, es inútil dir que també va ferse la gran manifestació llanera del sigle, en obsequi (no de la patrona) pero sí, de quatre caps padres molt

car-catòlics, apostòlics y amichs dels quartos. Per invitació de un que te moltas pelas y moltas des als apellidos, molts dels que 's diuen lliberals adelantats, republicans, anti-clericals y fins socialistas furibundos y ateos, si creuen que al dirho 'ls fa favor, pero que may s' han dit ventalls de duas caras, ni hipócritas, molts d' aquestos van assistir á honorar á la patrona, á la professó y al dels calés, que avuy no hi ha com tenirne, per ferse creure y respectar.

Personas que s' diuen formals y que hasta arrivan á cródersho, personas de edat que sempre s' han apellidat adelantats y enemigas irreconciliables del clero y dels catòlics, que en totas las ocasiones los haurian sentit dir que l' iglesia es una mentida, que l' confesar y l' donarse cops al pit, es una hipocresia, que las professons son una farsa que han inventat los sachos de carbó per fer lo seu agost, etc., etc., etc., los haurian vist á la farsa fent de farsants ab un atxa encesa á la ma en mitj del dia, per il·luminar... la seva inteligencia, que prou á las foscas la deuen tindre y que tant ho necessita.

Y aixó son lliberals!

Bo es que 's fassin manifestacions de aquesta indole, per que 'ns proporcionan la ocasió de distingir als hipócritas dels verdaders y de conecixer als que volen estar bé ab Deu y ab sa mare. Serém menos, pero farém mes.

Algunas notas dispersants hi va haver en aquesta qüestió. Un dels invitats á la professó per aquell del de las des, va retornar la esquila á la que hi va posar:

—Está la padrina malalta.

Un altre va contestar, que mes s' estimaria que l' junyiguessin los dos dias de festa major y l' fessin anar á llanrar, avans que anar á rumbejar los seus quatre quartos ab lo remat de la llana.

Altres sense contestar van deixarhi de assistir, porque ni l' home de las pelas, ni l' element clerical van poder torce las sevas ideas.

Aixis s' ha de fer; fora hipocresia.

Un obrer espiritista va deixar de posar cobrellits al balcó de casa seva, importantli molt poch lo que puguessin dir, y sapient que la llana havia de passar pe'l davant.

Sempre han de ser los fills del treball, los que van á la vanguardia del progrés y de la civilisació.

Tras de cuernos penitencia, com deya la meva sogra.

Al dia sigüent va ferse l' enterro de un jove que l' dia avans havia mort, y 's mateixos que havian anat á representar lo paper mes ridícul de tots los papers, van anar á trovar lo rector, porque permetés ferlo ab música, (inclús lo de las pelas), pero aquest ensotanat mes estulat que l' bigoti del cabecilla Savalls, per provarlos l' agraument que sentia per ells, respecte á la professó, va contestarlos, (sense cap consideració al catòlic de las des) que no

li passava per aquell puesto de permetreho, y que no volia que la música anés á ferli la competencia per esbalotar. ¡Qué tal! ¡Ja la van pahir aquesta, lliberals de conveniencia!

Aquesta cosa si que 'us la mereixiau.

Lo rector devia pensar:—Aquestos no van venir á la professó sinó per vanitat y per complaire al senyor Ramon. Y com ell ja sab ab qui las fa, es lo motiu que va clavarvos. Y si no 'u teniu prou encara, torneu á la professó un altra volta.

XICH.

Agramunt, Octubre de 1884.

Un gran conflicte hi ha hagut á Madrid que ha fet remoure tota la gandula aristocracia.

Se tractava ¡poh! se tractava nada menos que de pujar los preus de las localitats y abono del Teatro Real, d' aquest teatro que tan fortament subvenciona'l lo govern ab lo such de las provincias.

Donchs aquest conflicte fins ha arribat á preocupar al ministeri.

A Espanya, com aixis. Que s' arruina ó 's mort de fam una població, lo govern diu amen. Pero que 's cambia una moda ó volen pujar los preus de un teatro, llavors tothom se remou pera evitar la catastrofa.

—Si 'n tenen de talent los nostres governants!

.. ..

Lo govern ja ha comensat á suprimir lazarets, pero sembla que hi va molt de poch en poch.

Ja veurán, com que ell no te mes remey que fernes creure que habém tingut lo cólera, pren moltas precaucions.

Be podria pendre'l tren y fer la del fum.

.. ..

Los polítics madrilenys se bellugan qu' es un gust pera emprendre de nou la próxima campanya xerrayresca.

En Sagasta, en Martos, en Moret y fins en Castelar, s' assegura que fan áliga per que pujin los lliberals... monárquichs.

Ja estich veyent los pastels y la consecuencia de sempre.

.. ..

Tarragona es una moderna Xauxa.

Com si no fos prou la ganga que 's ha caygut demunt ab los mandarins de la provincia y Joventut catòlica ab sas agencias de matrimonis, ara se 'ns assegura que en lo Círcol catòlic se fa allistament per llansar á la montanya partidas de bandolers dels de la bandera de Deu, Patria y Rey.

Y l' governador tan briós per perseguir periodistas, no tingan por que posi la grapa demunt dels carcas, per mes que s' ho mereixin.

¡Com llops ab llops no 's mossegan!...

.. ..

Habem tingut lo gust de rebre lo número 38 del periódich *El Siglo*, que com anunci dels grans magatzems d'aquest títol publica la casa Conde Puerto y C. de aquesta ciutat.

Lo referit número, que consta de vuyt planas de gran tamany, es verdaderament notable per sos treballs artístichs y literaris, y honra á Catalunya que un establiment particular haja pogut arribar á tal altura, comparable no més ab alguns del extranjer.

.. ..

Alguns periódichs de Madrid se ocupan del descubrimet de certa agencia que, pagantho á bon preu, proporcionava empleos del Estat.

Vaja, *irregularitats* de nova confecció. En aquestas materias sí que adelantém molt á Espanya.

.. ..

Ja van suprimint á Espanya alguns dels lazarets establerts pe 'l cólera oficial. ¡Quan suprimirém lo de Madrid!

.. ..

La política torna á remenarse. Que si en Sagasta puja, que si en Cánovas cau, que si la esquerra se aixeca.

Mentres no cayguin tots plegats, en Cánovas, en Sagasta y la esquerra, y lo demás que ja 'm poden entendre, lo poble no hi guanyará res.

En tan sola una mica de llibertat, encara que 's mori de fam.

.. ..

A Madrid son per excelencia la gran gent dels privilegis.

Se tracta del robaix de dias de quarentena per entrar los efectes de Fransa, y 'l govern fa la rebaixa en lo lazaret de Irún, pero no en los de Puigcerdá y Port-Bou.

Tot lo que de Fransa va á Madrid passa per Irún y per aixó es la rebaixa allí.

Ara 'ls catalans y tota aquesta part d'Espanya que 's rebentín, que al govern no mes li interessa Madrid.

Yes si fa riure alló de la igualtat devant la llei, quan ni devant del cólera nos tractan igual á Madrid que á Barcelona.

Ba, es una mes que 'ls catalans ne poden apuntar al llibre negre.

.. ..

L' Administrador de rentas de Alburquerque ha tocat pirandó emportantsen per descuyt uns vuyt mil duros.

No es pas gran cosa. Ja veurán com aviat ne sentirém dir de molt mes grossesas.

.. ..

A Sevilla se ven un lloro que canta pe-teneras.

Recomaném al ministre de Foment que 'l compri pera posarlo en son despaig.

¡Pot trobarse cosa mes digne de aquestos temps!

.. ..

En Moret y en Martos decididament se fan dels d' en Sagasta.

Ja ho crech. Aquesta gent rebentán si no poden menjar de la olla grossa.

.. ..

Delicias de una corrida de toros de Cádiz:

«El banderillero Avalos herido.—Cuatro personas lesionadas al saltar un toro la barrera.—El picador «Chato» con tres heridas.—Un guardia civil con graves contusiones.—Un municipal con una pierna rota.—Un sereno con un brazo roto.—Y el espada Lavi cogido y volteado.»

Vaja, que entre 'ls monárquichs, los toros y 'l clero, no hi ha qui 'ns empeti la basa. O la bassa, que pe 'l cas es igual.

.. ..

Lo bisbe de Tortosa ha excomunicat á *La Democracia* y *La Federacion Catalana* de Igualada.

Pero senyor, ¡cóm dimon, no volen excomunicar LA TRAMONTANA de má lo bisbe!

Est'm de pega.

.. ..

¡POBRE ESPANYA!

¡Que has comé, oh senyor ayudado gloria y honra dels penes, perquè ab termes tan q' d' h' de la tuca, que 'l poble...

lo que de des't el poverche, proporcionen ample loch á una idea santa y noble; entender, obrir los brazos á tos desconsolats fills, allunyarlos del perill, unirlos ab frateros llacos.

Y un cop cas' 'l fruit lograt de constants y llials empenyos, ab tralló una vila s' han fet duospos de la ayudada libertat.

Han vingut... uns s'rs malignes que 'l deshonran y arruinan, que 'l matan, que 's assenyan als fills mesaymats, mes dignes.

Que ahir sens pietat 'l assolan dins lo mes opresor jou y á n' el liberal que 's mou inhumanament inmolat.

Que avuy sobre ta han llenada ab la rapides d' un lamp, y sola per dart' pena y fam, una peste imaginada.

Que, en fi, 'l infamia 's es grata y per só elegen ta sort, sens pensar que á ferro mort tot aquell que á ferro mata.

Conservadors, reaccionaris, loch orden de tirania: que os spar qu' en propet dia tindrán fi vostres desvaris?

¡Com vos pegs, donchs, la d'ria de donar á qui os mantent (com mostra d' agrahiment) no mes que sanch y miseria?

La conducta abominable es la que te de matarvos; ella farà sepultarvos baix d' un alim insondable.

Tan despótica carrera vos dura 'l postre instant... creyén doná un pas avant y 's donó cinquanta enera.

Meo, s'p paria 'l extermi de nosaltros, liberales; desnos d'is ben fatals ja que 's tenis al domini.

Desafoguen vostre malicia que, á fi, ho pagarán ben car: no 's farà molt aprer lo fallo de la Justicia!

A. Tolat

Al poble de Albesa, lo dia de la festa major, se va suspendrer lo ball per fer pregarías á fi de que no hi vaji lo cólera. ¡Y qué pitjor cólera que 'ls católichs y los conservadors!

Pero jo ja 'ls conech per que ho fan. Dos galls en un galliner...

Y ja que de Albesa parlem. Aquest poble estaha dividit en dos partits, l' un contra l' ajuntament liberal y l' altre á favor.

Lo vicari del poble un dia va exclamar ab un rasgo que envejaria lo cabecilla mes caracterisat:

—Lo millor remey per combatre aquesta gent, es agafar un fusell y á 'n ellis. No cal dir de quin partit era.

¡Faria 'l favor de dirme, senyor vicari, si ha seguit l' última guerra carcunda!

Es que sento olor de pólvora, de boynas y de punyals, de trabuchs y escapolaris y...

(Dispensin: s' ha horrat).

.. ..

¡Que no 's recordan del rector de Benavent, açuell de la majorona del escándol y de la xuvetá! No saben que 'ls vaig dir que la seva dona major havia anat lluny á adorar-se del diable de son majordom!

Pues ara 'n te un' altra que ha agafat lo seu homenet pera fer la vida tranquilla, serífica y mística de majordona.

Y tu marit agnanta las banayas.

¡Ahont es lo que ha dit que 'ls ensotanats no donan bons exemplet!

Que vingui aquí, que, á fé de furibundo anti-clerical, li clavaré per la cara... que te rahó.

.. ..

En la provincia de Girona s' ha cremat una iglesia.

A la de Valencia se n' ha ensorrot un' altra.

Y tres mes n' han sigut robadas. Apa, apa, que aixó engresca.

.. ..

A Nqvelda han cantat lo *Te-Deum*. No hi trobo 'l motiu.

Com encara manan los conservadors...

.. ..

Diuhen que á Sarriá los ensotanats hi tenen molt bon planter; es á dir, que hi fan forrolla.

Lo següent cas, que 'ns escriu un constant lector de LA TRAMONTANA, prova las agallas que gastan.

Va morirse una dona que feya vida matrimonial ab un home ab lo qual no hi era casada católicament.

Va morir ab totes las ridiculesas de haber pres los sacraments, y quedaren per

las quatre de la tarde com á hora de portar lo cos al cementiri ab las ceremonias católicas de la creu, lo salpacer y 'l gori-gori.

Tocan las quatre, tocan las cinch y tocan las sis, y l' escarceller del cel no venía.

Va 'l marit á trobarli, y llavors li fa saber lo missayre que «com vivia amistançada, ni ell ni cap dels seus deixebles anirian á buscar lo cadavre, porque d'aquest modo hi hauria escarment per las altres.»

Aixó va portar que l' enterro 's fes civilment, ab gran goig dels lliure pensadors esquilats y escándol dels car-catòlics llanuts.

Per aquest camí jo voldria que tots los ensotanats fessen pitjor que 'l faldilla negre de Sarriá.

Aixís apendriam de grat ó per forsa á passarnos sens ells.

.. ..

Los capellans son iguals per tot. Volen cobrar y fer en tot sa voluntat reverenda. Escoltin un-cas.

Lo dia 7 del present mes va ser enterrat á Perpinyá un tal Joan Cadre que, habent sigut bombero y músich, la música de que formaba part aná á son enterro y un gran número de sos companys bombers.

Com l' enterro se pagaba y 's feya catòlicament, hi hagué missas, gori-gori y totes las demás tahulerías propies de tals actes.

Però vetaquí que al sortir de la iglesia per anar al cementiri, lo capellá se oposa á que 's fassi 'l curs convingut avans, y al veure que no 'n pot sortir ab la seva, deixa 'l mort als altres y toca 'l dos sense acabar la feyna.

Y ara no creguin que del compte n' hagués baixat alguna cosa, ca.

Si l' ánima no va poder acabar de arribar al cel, que 's mori; pe 'l reverent la qüestió es cobrar:

¡A tot arreu son iguals!

.. ..

Lo próxim diumenje sembla que 's té de fer una romeria de llanuts dels voltants de Olot cap á la ermita de Collbás.

No sabem si tan sols se tracta de una festa llanera ó si aniran á preparar-se alguns per tornar á agafar lo fusell.

De tots modos, si treuhen algun sant del corral, vagin ab cuydado que no 'ls succeheixi lo del 79 ab lo Cristo de la Solotat, que clavantse de nassos lo que 'l portava va trencarse un bras de la celestial persona.

Si treyéu algun sant gros, porteulo ab carretó.

Y de tornada pot servir també pera treginar pelegrins dels que hagin agafat la biga.

.. ..

A Prats de Llussanés los car-catòlics hi fan bona collita.

Lo dia 7 de Septiembre van fer una romeria de nou parroquias, nou creus, nou veracreus y nou bandarras de rectors, fent

de pastor cada hù de un remat de uns trenta homes vells y cinquanta caps de bestia escuat, anantse á visitar la Mare dels deu de Lourdes de quincalla que se han fet posar al pich de una montanya que serveix per vigilar si ve la tropa en temps de guerra civil.

A la tornada uncanonje panxut de Vich, més carlí que 'l mateix Rey dels Asses dels Oros, va pujar al cubell del colomí á baladrejar contra 'ls republicans, tractantlos de lladres y dihent que no hi havia altre remey per acabar ab ells, que ferhi á tiros.

Molta gent, se 'ns conta, pensava que l' arcaide hi hauria pres part sentio callar, puig com dit arcaide pretent passar plassa de republica, se creya que no toleraria tals insults del bramador canonje.

Però com á Prats hi ha una mena de reputació qu' encara van á missa, vetaquí que fan tants pastels ab lo clero.

Per nostra part nos contentariam ab que 's tractés el canonje del modo que ell predica.

A tiros.

.. ..

En una novena que 's va fer á Agramunt, en la que 's recomanava, com en totes, que s' anés á confessar, va haberhi una noya de uns dotze anys, que va tenir lo mal gust de fer la etragallada de anarhi; però quina no seria la seva sorpresa al sentir las pregantals del ensotanat que per prudencia callo, que vostés no ensotarien per mal que pensin y per dret que tirin.

La pobre noya, va marxar sofocada de la casilla dels pecats, plantantlo es sech y procurant olegarho tot lo possible, pera que son pare no ho sapigués, que per mes senyas, es un anti-clerical, de primera marca y que hauria sigut capd de escanyar al ensotanat, si hagués tingut noticia del fet.

Dech fer notar que 'l tal ensotanat era un rector de un poble de allí propet, que hi havia anat per ajudarlos á fer las feynas de perdonar tanocas.

Ja ho veyéu, pares, quina ensenyansa donan als vostres fills aquesta gent.

¡Oh! tot aixó son calumnias, dirá mes de un carcama! pero lo que dich, ho afirman las frases de un capellá que va dir:—Mentres someras hi hagi, irém á caball.

EPIGRAMAS

Un guerrero de primera y ab gansa descomparada, va al óstris d' una cuynera armatrat per la fal-lera d' arceplegá una menjada.

.. ..

Un tender que poch entent la moneda, per mirar si es bona ó falsa, al moment qu' en la tenda no hi ha gent per molts se la fa trencar.

FERRER DEL CARRIL

ANAGRAMA

Un home fill de totol qu' es mol truch, y qu' es molt tot, ha venut á mon rebut una tot, y un quadro alt per lo tret prou de mitj ral.

E. SALA

SOLUCIONS

Á LAS GABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARARA.—Má qui na.

GEMOOLFRIC.—Per peras per San Pero.

CORRESPONDENCIA

M. Gardi: Aprofitarem algo.—Juanito M. Ferrer de Reus: L' un es molt mal traduhit del castellá y l' altre no val res.—A. Guasch: Anirá Lo Troador.—Ernest de Palafrugell: Ja hauré vist com n' hi hem aprofitat alguna coseta. Responet á lo que 'ns diu de la polémica, no mereixem la felicitació, puig no ferem mes que cumplir un deber.—Péñol: Encara no poden fliar.—Un microbí francès: Finisjeja.—Nacimiento y Estero: No fliar.—J. Armas: No pot anar, per incorreute.—A. Rosell: Molt be la intenció de la poesia, pero es una xich descauydada de forma.—Jaume Espanya: Rabot: Anirá algo.—Ego sum de Reus: També li posarém alguna coseta.—A. Pó: Sembla que totes las cartas á que 's refereix s' han rebut. No estranyi que no 's publicuin prompte molta treballa enviada y admesos com á bona, per ser molt gran l' aglomeració de originals. Lo Rector lo retocourém bastant pera poderlo inserir, y aixó vol un xich de paciència y temps, que no sempre 's té de abras. Pot continuar enviant mol temps, que aixó fa per cas.—Marta: Molt be.—Trajoso: Rabotat: No fliar.—Cristofol Somestret: Mirarem á encabirhi.—A. Enall: N' he de retocar bastant. Vostres.—J. A. y E.: L' a posarém també algo de tot lo qu' envia.—A. Guasch: Teneu: No anirá molt.—E. Sabé: Anirá tot lo que de nos envia.—A. Tubá: Anirá.—F. Soler: Anirá cosí tot lo qu' envia.—M. Sanyal y Bar: Posarém algo. Fins al fer la correspondéncia no 'n he trobat ab sas cartas.—Un Fill de Danya: Finesse: Hi falta correcció.—Dos Matjes: Anirá.—C. Guat: Sa poesia no pot pas anar.—E. G.: No te prou interés lo que ha enviat.—Santet de Palafrugell: Anirá algo.—Q. Boig: Anirá.—J. B.: No senyor, ni pagant ni sense pagar.—A. Trias: No serveix res. Home, si vosté encara no sab las primeras lletres, com diueni s' atreueix á fer versos?—Molí: No siga bon, que no fliar.—J. B. Mestre: Ni correjtin los versos ni cambiant l' argument. Per ser passador no pot aprofitarse mes que 'l paper, per la part del darrera.—A. S.: Hi posarém alguna coseta; no 's desanimi, puig si se aplica, pot arribar á ferho un bon xich be.—Joan Tanoca: Lo nom li está molt be y 's versos lo mateix.—P. del C.: Tot s' ha rebut; poch á poquet, tot ho veuré apareix, un xich á cada número; no 'n passi cuydado. Ja li deuen haber contestat respecte als Brats.

Tip. La Academia, Ronda Universitat, 6.—Barcelona

ANUNCIS

DINTRE POCHS DIAS APAREIXERÁ

LO GUST DEL AMOR

SEGONS LO PALADAR

Poema crítich filosófic social

Contindrà 'ls següents capítols: Introducció.—Amors Reals.—Aristocracia y Amor.—Amors de Rich.—Amors de Acómodo.—Amors de Pobre.—Filosofia del Amor.